

Taler, mente, at Funder-Bramminge-Banen maatte rykkes frem som Følge af, at Køge-Banen bortfaldt, kan jeg ikke give de Herrens Ret. Som Medlem i sin Tid af Jernbaneudvalget ved jeg, at det var en udtrykkelig Forudsætning, at Tilskuddene til Statsbanerne skulde fordeles ligeligt mellem de forskellige Landsdele. Man begyndte med Dobbeltsporet over Fyn, gik derpaa til den jydsk Høring-Gåve-Vejle-Bane, og saa skulde Køgebanen komme, fordi Jylland, Fyn og Sjælland hver skulde have noget af Stegen. Jeg maa derfor holde paa, at det nu er et Retfærdighedskrav, at fremme det af mig nævnte Stykke af den midtsjællandske Jernbane, naar Køge-Vigerslev-Banen er falden bort.

K. M. Klausen: Jeg vil gøre nogle enkelte Bemærkninger til den højtærede Minister. Jeg vil først omtale Socialdemokraternes Forslag om Ombygning af Taastrup Station. Dette Forslag var fremme i Fjor, og det hviler, som jeg sagde i min første Tale, paa et udtrykkeligt Ministerløfte, der blev givet for 2—3 Aar siden om, at nu skulde der tages fat paa Ombygningen af de 3 forældede og lidet tidsvarende Stationer mellem København og Roskilde. Derfor have vi stillet vort Ændringsforslag. Den højtærede Minister stiller i Udsigt, at han næste Aar vil søge en Bevilling til foreløbige Arbejder vedrørende de 3 Stationer. Men deri ligger i Virkeligheden ingen Ting. Det bliver maaske et ganske ringe Beløb, der i Virkeligheden intet betyder. Jeg finder derfor, at der er Grund til at stille dette Ændringsforslag, og anbefaler at stemme derfor.

Med Hensyn til Vejer- og Maalerinstitutionerne gjorde den højtærede Minister opmærksom paa, at dette Spørgsmaal hører ind under Ministeriet for Handel og Søfart. Det er rigtigt nok, men en Del Vejere og Maalere ere dog ansatte under Ministeriet for offentlige Arbejder, nemlig alle dem, der tillige ere Stationsforstandere. Her var det, at vi i Finanslovkommissionen skønnede, at adskillige Stationsforstandere sikkert havde en Ekstra-indtægt paa henved 3—4,000 Kr., saa de kom op paa en Indtægt af ialt 7—8,000 Kr. Det er der ingen Mening i. Der er ingen Grund til, at disse Folk, der i Forvejen have vellønnede Stillinger, skulle have en saa stor Ekstra-indtægt. Staten kan godt tage en Del af denne Indtægt til Fordel for sig. Der klages ogsaa over, at de Maale- og Vejeapparater, der bruges, ere usikre. Folk kunne ikke stole paa dem. Jeg synes dog,

at man maatte kunne kræve, at Folk skulde kunne stole paa disse Redskaber, men det kan man ofte ikke.

Saa er der Spørgsmaalet om Uniformsarbejdet. Vi have rejst det i flere Aar og se os atter nødte til at drage det frem i Aar. Jeg havde dog ventet, at det ikke skulde være nødvendigt henset til den højtærede Ministers Udtalelse ved Finanslovsforslagets anden Behandling i Fjor. Jeg skal tillade mig at oplæse nogle faa Linier af den højtærede Ministers Udtalelser. Den højtærede Minister udtalte: „Jeg skal slutte mine Bemærkninger angaaende dette Forhold med at sige, at det er mit Synspunkt i denne Sag ligesom med Hensyn til Snekastningsspørgsmaalet, at Statsbanerne skulle betale deres Arbejdere en ordentlig Løn, og det skal være mig om at gøre, hvor et Tilbud ikke ligefrem strider imod Statens Interesser i Fremtiden at være aarvaagen overfor dette, at Arbejdet i de Tilfælde, hvor det kan forsvares, bliver overdraget til Firmaer, som betale deres Arbejdere tariffmæssigt“. Naar den højtærede Minister fremsætter saadanne Udtalelser, at han vil drage Omsorg for, for det første, at Staten betaler en ordentlig Løn, og dernæst, at Arbejdet gives til Firmaer, som betale tariffmæssigt, skulde man ikke have ventet, at han vilde have indladt sig paa den Smuds-konkurrence, som Statsbanerne have iværksat sidste Aar ved at give Skræderarbejde for et meget stort Beløb, vist op imod 30,000 Kr., til et Firma, der skambyder sine Arbejdere, saaledes som Tilfældet her er. Den højtærede Minister kan ikke sige, at han holder paa, at der skal gives en ordentlig Løn, naar Arbejde gives til et Firma, der betaler henimod 60 pCt. under den tariffmæssige Betaling. Nu kommer den højtærede Minister med en Udtalelse i lignende Retning i Aar. Hvad den er værd, er der ingen, der ved noget om, for hans Udtalelse i Fjor var altsaa ingen Ting værd. I det hele er den højtærede Ministers Udtalelser saa uklare og saa ubestemte som vel muligt, saaledes at der altid kan blive en Bagdør, gennem hvilken han kan smutte ud. Hvis saa Statsbanerne endda havde nogen Fordel af dette Forhold, men de have ingen Fordel, der er værd at tale om. Statsbanerne kunne ved at benytte Schilder faa syet et Par Benklæder 5 Øre billigere end hos et Firma, der betaler tariffmæssigt. Kunne Statsbanerne virkelig være bekendt at tjene denne stakkels 5-Øre paa et Par Benklæder? 15 Øre have Statsbanerne tjent paa en Frakke og 25 Øre paa en Kappe ved at gaa til Schilder med deres Arbejde. Det er jo ingen Ting. Jeg kan ikke forstaa, at Statsbanerne ville